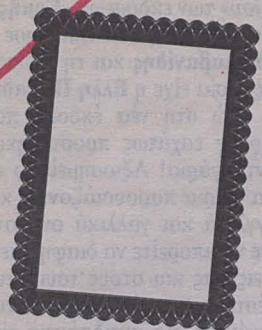

Β19.ν.97

150 430541

Ένας ΠΙΝΑΚΑΣ για ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΝ ΟΝΟΜΑΣΕ «Γλέντι στην ακρογιαλιά». Τον ζωγράφησε το 1931, στην Αθήνα, σε ένα διάλειμμα της ζωής του στο Παρίσι. Είναι ένας από τους ελάχιστους πίνακες που ο ζωγράφος, ο **Νίκος Χατζηκυριάκος - Γκίκας**, δημιούργησε στην Ελλάδα τη χρονιά εκείνη.

Ο ίδιος θυμάται το σκηνικό της εποχής στη Γλυφάδα, όπου συνήθιζε να κολυμπά: «Εβλεπα στα μαγαζάκια

αντούς τους τύπους ανθρώπων που γλεντούσαν, έκαναν μπάνιο και διασκεδάζαν», λέει. «Είναι ένας χαρούμενος πίνακας που βασίζεται στο *couleur locale* και που δεν έχει άλλο σκοπό παρά να αποδώσει τον έρωτα της ζωής και τη γιορτινή ατμόσφαιρα».

Και η επιμελήτρια της Πινακοθήκης Ν. Χατζηκυριάκου - Γκίκα, η κυρία **Ιωάννα Προβίδη**, συμπληρώνει: «Η χαρούμενη παρέα των κολυμβητών

που γενματίζουν στην ακτή δημιουργεί ένα καθαρά ελληνικό πνεύμα και αποπνέει ένα αίσθημα νεανικότητας και χαράς του καλοκαιριού».

Το έργο «*χαρακτηρίζεται από την ελευθερία του κυβισμού και έχει στοιχεία μετα-κυβισμού, χωρίς όμως να ανήκει σε μια τυπολογία*», λέει ο καλλιτέχνης. Πά να συμπληρώσει η κυρία Προβίδη ότι «ο Γκίκας προσλαμβάνει τον κυβισμό και τον

υποτάσσει στην εμπειρική αισθητική της ελληνικής ζωής». Και να εξηγήσει πως οι γυναικείες στην πλειονότητά τους μορφές αποδίδονται με όσο το δυνατόν λιγότερες καμπύλες, χαρακτηρίζονται δηλαδή από μια γεωμετρικότητα και μια σχηματοποίηση που μεταφέρονται και στα δευτερεύοντα στοιχεία της σύνθεσης. «Ένα γλέντι παρά θίν' αλός» είναι το θεματικό πεδίο στο οποίο αναπτύσσονται οι αρχές του εικαστικού ιδιώματος του καλλιτέχνη

έτσι όπως διαμορφώθηκαν στο πλαίσιο του κυβισμού.

Σε αυτό το πνεύμα άλλωστε γίνεται και η χρήση των ζωρών χρωμάτων. Το 1984 ο καλλιτέχνης είχε δηλώσει σχετικά με τη δουλειά του: «*Διατήρησα την καθαρότητα στη γραμμή και στις χρωματικές διαβαθμίσεις, χωρίς να καταφεύγω στο κιάρο - σκούρο*». Στον συγκεκριμένο πίνακα πρέπει να επισημάνει κανείς τη χρήση των ζωρών χρωμάτων και του έντονου καλοκαιρινού φωτός και να σημειώσει ότι ακόμα και οι σκιές δεν αποδίδονται με μαύρο αλλά με ένα βαθύ πράσινο χρώμα. «*Η θάλασσα που κυριαρχεί στο φόντο*», παρατηρεί η κυρία Προβίδη, «έχει γίνει με διαφορετικά χρώματα, με αποτέλεσμα να μην προσδιορίζει μια χρονική στιγμή, αλλού είναι γαλάζια, αλλού πράσινη, και τα κύματα δημιουργούν οριζόντια χάρματα που γεμίζουν με ουδέτερα χρώματα».

Αλεξάνδρα Κοροζενίδου

